

Rebekka Mossin, som døde 1795; 1796 indgik han i Ægteskab med sin 2den Hustru Ingeborg Marie Coucheron; den 10. Marts 1798 blev han udnævnt til Sognepræst i Hosangers Kald i Bergens Stift og Nordhordlens Provsti; den 31. Oktober 1809 blev han beskikket til Sognepræst i Eids Kald i Nordfjords Provsti; den 1. Februar 1821 beskikkedes han til Sognepræst her til Voldens Kald. Denne trætte Hyrdenedlagde sin Vandrings- og Hyrdestav og indslumrede efter flere Ugers Sygeleie i en sagte og rolig Død den 13. Februar 1839 efter at have været her Sognepræst til Volden i 18 Aar.

Som Taler karakteriseredes han for den 2den Brun¹⁾ til at forkynde Guds Ord rent og uforfalsket og som Hyrde for sin Menighed af første Rang²⁾.

Forhandlinger i konsistorium i anledning af, at Carl August Thielo søgte om at blive professor.

Ved Provst **L. Koch**

C. A. Thielo er bleven bekendt som den første teaterdirektør, da den danske skueplads genoprettedes 1747. Han var født 1702 i Saksen og kom 1726 til København, hvor han ernærede sig ved at give musikinformationer. Han blev organist ved Kastellets kirke; men her havde han kun 46 rd. årlig at leve af, og kunde altså med rette sige: „Nu gøre enhver sin regning, om jeg som organist med kone og børn kan leve“. Så måtte han blive ved at informere; men dette, siger han, „er en meget urigtig ting og allermest da, når folk mærke, at hunger og kummer ligesom kiger en ud af øjnene“³⁾. — Det er vel derfor rimeligt nok, at

¹⁾ Johan Nordahl Brun var berømt ikke blot som Digter, men ogsaa som Prædikant (cf. D. biogr. Lex. III, 14 ff.).

²⁾ Herefter gjengives nogle af de ved Blichfeldts Jordefærd afsungne „velmente Sange“ m. m., hvornæst Følsvigs Optegnelser slutte med en Beskrivelse af Voldens gamle, i 1858 nedrevne Kirke.

³⁾ Musikforeningens festskrift 1886. I. 93.

han har håbet ved at overtage ledelsen af de danske komedier at forbedre sin stilling; men uden tvivl har han dog tillige havt interesse for kunsten; hans datter, Caroline Amalie, blev siden teatrets første skuespillerinde, og der er næppe tvivl om, at Holberg har stået bagved ham; i ethvert tilfælde antog han sig med iver hans sag, da det viste sig, at han vilde få bevilling. Ansøgning om denne blev indgivet i December 1746, altsaa få måneder efter at tronskiftet havde fundet sted. Den kom til kancelliet med en påtegning af overkammerjunker v. d. Lühe om, at kongen vilde have sagen forestillet, og bevillingen blev meddelt ham¹⁾. Han fik imidlertid ikke megen glæde af denne; en teaterdirektørs stilling har altid været tornefuld, og allerede i Juni 1747 gjorde skuespillerne oprør og indførte en republikansk regeringsform, der blev bekræftet ved de privilegier for de danske acteurs, der udstedtes 29. Decbr. 1747. I disse udtales, at da Thielo, hvem privilegiet er givet, ikke har magt til at indrette skuespilhuset, oprettes et consortium af skuespillerne. Hermed endte altsaa Thielos direktørvirksomhed, som dog må have forbedret hans stilling; ti han nød til sin død 3. December 1763 en pension af 6 rd. ugentlig af teaterkassen²⁾.

Thielo vendte nu tilbage til musikken; han havde 1746 udgivet det første skrift om denne, der er udkommet paa det

¹⁾ I det danske kancellis supplikprotokol 1746 nr. 1192 findes følgende: „C. A. Thielo her af staden forestiller, hvorledes der det kgl. hus i særdeleshed og publico i almindelighed til nytte og fornøjelse kunde anrettes danske skuespil efter den plan, som af assessor L. Holberg er anlagt i hans danske komedier, som her tilforn have været brugte, og i fremmed sprog spilles på andre steder cum applausu, et spejl, hvori lyders hæslighed og dyders dejlighed ses, og folk instrueres ridendo. Dersom det derfor, efterat hofsorgen er aflagt, måtte behage Hs. maj. at give supplikanten tilladelse til sådanne komediers anrettelse, forsikres, at han med de skikkelige studerende personer, som han allerede dertil har udsøgt, skal præstere alt, hvis af en direktør for sådanne komediers holdelse kan erfordres, det høje herskab og publico til nytte og fornøjelse. Overkammerjunker v. d. Lühe har påskrevet supliken, at Hs. maj. vil have den ved lejlighed forestillet. — Canc. collegium 12. Decbr: Indstilles til Hs. maj. Conseillet 15. December: Refereret Hs. maj.“

Det er altsaa ikke rigtigt, nar det i Overskous teaterhistorie II. 30 angives, at privilegiet er udstedt 30 Oktober.

²⁾ Overskou II. 34, 320. Sæll. register 1747, nr. 523.

danske sprog: „Tanker og regler om musikken“, og dette blev siden efterfulgt af flere. I året 1754 bekendtgjorde han, at han solgte operaarier „med alle stemmer dertil“, samt symfonier for klaver for 12 β stykket¹⁾. Det var i sin egenskab af musiker, han den 26. Januar 1757 indgav en ansøgning om, at måtte benådes med tittel af professor. Musikken, siger han, er lige så ædel en kunst som billedhugger- eller malerkunsten; han har i sin ungdom studeret den i Dresden og i 30 år drevet studiet praktisk og theoretisk i København og besørget musikken ved den danske skueplads. Ansøgningen blev sendt til universitetsprofessorernes erklæring, og når disse så bestemt frarådede at bevilge den, behøver der ikke at have været anden grund, end at de ikke kunde finde sig i, at en fattig musiklærer skulde føre samme tittel som de selv.

Rector, Prof. historiarum et geographiæ Bernhard Møllmann ytrer i den anledning:

Efter mine Tanker hører den første af disse Ansøgninger neppe til Consistorii Paakiendelse.

Prof. theol. Rosenstand Goiske: At en Musicus blev Professor Musices ved Kiøbenhavns Universitet, tænker ieg at ville blive meget uanstændigt. En god Musicanter kunde faae i sinde at gjøre lige saadan ansøgning; ieg meener, der burde erklæres mod Thilos ansøgning, ey aleene som en unyttig, men som en uanstændig og uværdig ting, dersom ieg af Suppliquen kunde see, at hand søgte bestalning som Professor ved Kiøbenhavns universitet, da det rimeligst er ved Maler og Kunsters-academiet, hand vil være Professor, i den fald Consistorium ey har med hands ansøgning noget at gjøre.

Prof. theol. Joh. Otto Bang: At Thielos Ansøgning viises hen til Maler Academiet, vil ieg ikke raade til, af Aarsag, for saa faaer hand uden Tvivl Character som Professor at løbe med, den hand dog for visse Aarsagers Skyld ikke bør have,

¹⁾ Musikforeningens festskrift 1886. I. 36, 95. Hans skrifter ere anførte i Worms forfatterlexikon, hvor det tillige ses, at han 1756 har udgivet „Frøken Charlotte v. Weisensee“, roman i 3 dele, som ogsaa er udgivet på Tysk.

hvorfor ieg skulde meene, det var best simpliciter at raade hands Maiestæt fra at give ham denne character. Jeg vilde ansee det ey aleene som aldeles unødvendigt, især paa denne Tiid, da Musiquen dets uden her i Kiøbenhavn er i saa stor Floer, men endog som haanligt tillige for Universitetet, om en formeentlig aldeles ustuderet Mand der skulde blive Prof. musices, hvorfor ieg meener, vi saa meget meere utroqve nomine skulde expresse afbede det, som deraf i sin Tiid maae skee kunde gives Anledning til nye Prætentioner af saadan en Professor og følgelig til Uorden og Uroe i Vort Collegio. Men er hands Tanke at have slig Titul ved Kunsternes Academie, da er vel hands Ansøgning os uvedkommende; dog ønskede ieg alligevel, at endog den titulus Professoris maatte være saa hæderlig, at dend ey gaves til andre end særdeles værdige og i deres Slags umistelige Folk, iblant hvilke ieg ikke siunes, Msr. Thielo kand prætere at regnes. Dette tiltrådtes af J. C. Kall, P. Horrebow og E. G. Ziegenbalch.

Konsistoriets erklæring afgaves 18. Juni 1757 således:

Saa vidt vi allerunderdanigst skønne, gaaer Suplicanten Thielos allerunderdanigste Ansøgning der ud paa at ville allerunderdanigst gratificeres med titel af prof. musices ved Maler- og Billedhugger Academiet, og ikke her ved Universitetet. Ved denne leilighed bede vi allerunderdanigst, at titulus professoris maatte være saa hæderlig, at den ey gives til andre end særdeles værdige og i deres slags umistelige Folk, blandt hvilke vi ikke vide, om Suplicanten kand prætere at regnes.

Brevveksling mellem J. O. Schack Rathlou og H. Treschow om dennes levnedbeskrivelse af grev F. Danneskiold Samsøe.

Ved Provst **L. Koch.**

Før professor, sognepræst ved Garnisons kirke, H. Treschow udgav sin bekendte ovenfor nævnte bog, tilskrev han den 17. April 1795 Schack Rathlou og bad ham gennemlæse manuskriptet, da „materien på mange steder er delikat, fordi jeg både